

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, 6, artikel 9, stk. 2, litra b), artikel 17, 18 og artikel 22, stk. 3-5, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (⁽¹⁾), idet Republikken Østrig tillader, at afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i Østrig, men som udfører personbefordring i Østrig, ikke indgiver afgiftsangivelse eller betaler merværdiafgiftens nettobeløb, når deres opnåede årlige omsætning i Østrig ligger under 22 000 EUR, idet man i dette tilfælde går ud fra, at det skyldige merværdiafgiftsbeløb er lig med den fradragsberettigede merværdiafgift, og at anvendelsen af den forenkede ordning dermed er afhængig af, at den østrigske merværdiafgift ikke anføres på henholdsvis fakturaerne og på de dokumenter, der træder i stedet for disse.
- Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

For afgiftspligtige, der udfører international personbefordring, og som er etableret i andre medlemsstater eller i tredjelande, har der i Østrig siden den 1. april 2002 været en forenklet ordning gældende. Det tillades, at disse afgiftspligtige personer ikke indgiver afgiftsangivelse eller betaler merværdiafgiftens nettobeløb, når deres opnåede årlige omsætning i Østrig ikke overstiger 22 000 EUR. Ordningen går ud fra, at den skyldige merværdiafgift svarer til den fradragsberettigede merværdiafgift. Samtidig må de afgiftspligtige personer, der gør brug af denne ordning, ikke anføre den østrigske merværdiafgift på deres fakturaer eller på de dokumenter, der træder i stedet for disse.

Denne ordning er ikke i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 (»sjette momsdirektiv«) og Rådets beslutning 2001/242/EF af 19. marts 2001.

Kommissionen anfører, at det nævnte direktiv ganske vist indeholder muligheden for faste ordninger for små virksomheder, men at det i den østrigske ordning anvendte begreb »små virksomheder« — omsætning i Østrig under 22 000 EUR — ikke modsvarer det fællesskabsretlige begreb »små virksomheder«, der skal fortolkes ensartet. Det er desuden ikke bevist, at den faste østrigske ordning ikke medfører afgiftsnedsettelse, der går ud over den forenkling, som nævnte direktivs artikel 24, stk. 1, tilsigter at tillade. Fritagelsen fra diverse pligter til at aflægge regnskab og indgive afgiftsangivelse og lønregnskaber udgør endvidere det formelle aspekt af den uforholdsmæssige forenkling.

Kommissionen påstår, at den omtvistede østrigske ordning heller ikke kan accepteres på grundlag af den nævnte rådsbe-

slutning. Denne beslutning bemyndiger, under fravigelse af nævnte direktivs artikel 11, Republikken Østrig til fra den 1. januar 2001 og indtil den 31. december 2005 at afgiftsberigtige international personbefordring, som udføres af afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i Østrig ved hjælp af motor-køretøjer, som ikke er indregistreret i Østrig, men denne undtagelse er imidlertid udtrykkelig betinget af, at den i Østrig tilbagelagte strækning beskattes på grundlag af et gennemsnitligt beskatningsgrundlag pr. person og pr. kilometer.

(⁽¹⁾) EFT 1977 L 145, s. 1.

Sag anlagt den 22. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-183/05)

(2005/C 182/42)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. april 2005 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michael van Beek, som befuldmægtiget, bistået af avocat Matthieu Wemaëre, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Irland har tilsidesat artikel 12, stk. 2, og artikel 13, stk. 1, litra b), i direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (⁽¹⁾), samt sine traktatforpligtelser, idet det har begrænset gennemførelsen i national ret af dette direktivs artikel 12, stk. 2, og artikel 13, stk. 1, litra b), til de arter i bilag IV til direktivet, som findes i Irland.
- Det fastslås, at Irland har tilsidesat artikel 12, stk. 1, i direktiv 92/43/EØF, samt sine traktatforpligtelser, idet det ikke har truffet alle nødvendige foranstaltninger til effektivt at gennemføre den i direktivets artikel 12, stk. 1, påkrævede strenge beskyttelsesordning.
- Det fastslås, at Irland har tilsidesat artikel 12, stk. 1, og artikel 16 i direktiv 92/43/EØF, idet det har bibeholdt bestemmelser i irsk lovgivning, som er uforenelige med direktivets artikel 12, stk. 1, og artikel 16.
- Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen har af følgende grunde gjort gældende, at Irland har undladt at efterkomme direktiv 92/43/EØF:

- Der er ikke foretaget en fuldstændig gennemførelse af artikel 12, stk. 2, i direktiv 92/43/EØF (habitatdirektivet) i irsk ret, i det omfang opbevaring, transport eller salg af eller bytte med og udbud til salg eller bytte af arter, der er nævnt i bilag IV, litra a), til direktivet, kun forbydes for så vidt angår arter, der findes i Irland.
- Der er ikke foretaget en fuldstændig gennemførelse af direktivets artikel 12, stk. 1, i irsk ret, i det omfang Irland ikke har vedtaget alle de særlige foranstaltninger, der er nødvendige for effektivt at etablere en streng beskyttelsesordning for de i bilag IV, litra a), nævnte dyrearter, der findes i Irland.
- Der er sket en fejlagtig gennemførelse af direktivets artikel 12, stk. 1, og artikel 16, eftersom der findes en parallel undtagelsesordning, der er uforenelig med anvendelsesområdet for og betingelserne for anvendelsen af artikel 16, og som indebærer, at Irland tilsidesætter sin forpligtelse i henhold til artikel 12, stk. 1, til at indføre og bibeholde en streng beskyttelsesordning for de dyrearter, der er nævnt i bilag IV, litra a), til direktivet.

(¹) EFT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Sag anlagt den 26. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-185/05)

(2005/C 182/43)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. april 2005 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Schima og F. Amato, medlemmer af Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 9, stk. 4, artikel 17, stk. 1,

og artikel 18, stk. 1, første, andet og tredje led, i direktiv 96/82 (¹), idet den

har opretholdt bestemmelser, der er indeholdt i artikel 9, stk. 3 og 4, i lovdekret nr. 344/1999, og hvorefter driftslederen i en virksomhed, hvor der forekommer farlige stoffer, kan sætte anlæg i drift, uden at myndighederne, der skal udtale sig om sikkerhedsrapporten, udtrykkeligt har meddelt driftslederen deres konklusioner af gennemgangen af sikkerhedsrapporten,

har opretholdt bestemmelser, der er indeholdt i artikel 21, stk. 3, i lovdekret nr. 344/1999, og hvorefter de kompetente myndigheder ikke må forbyde idriftsætning af anlæg, hvis de foranstaltninger til at forebygge eller begrænse faren for større uheld, som driftslederen har truffet, er klart utilstrækkelige,

ikke har vedtaget bindende bestemmelser, der omhandler inspektion, der udgør planlagte og systematiske undersøgelser af de systemer, der anvendes i virksomheden, hvad enten de er af teknisk, organisatorisk eller ledelsesmæssig art, med henblik på at sikre, at driftslederen kan godtgøre, at han har truffet passende foranstaltninger til at forebygge større uheld i forbindelse med virksomhedens forskellige aktiviteter og passende forholdsregler til at begrænse følgerne af større uheld i og uden for virksomhedsområdet, og

ikke har vedtaget bestemmelser, hvorefter inspektionen skal sikre, at de data og oplysninger, der er indeholdt i sikkerhedsrapporten eller andre indgivne rapporter, afspejler forholdene på virksomheden i tilstrækkeligt omfang.

2. Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Rådets Direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer bestemmer, at driftslederen i en virksomhed, hvor der forekommer farlige stoffer, er forpligtet til at udarbejde en sikkerhedsrapport til de kompetente myndigheder. Den Italienske Republik har gennemført direktivet ved lovdekret nr. 334 af 17. august 1999.

Kommissionen er af den opfattelse, at driftslederen ifølge direktivets artikel 9, stk. 4, ikke må sætte anlæg i drift uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder.

Lovdekretet tillader, at driftslederen kan sætte anlæg i drift, uden at de kompetente myndigheder udtrykkeligt har meddelt driftslederen deres konklusioner af gennemgangen af sikkerhedsrapporten.